napsala a ilustrovala
Aneta Gibbs

pointa

Semínek

Semínek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

pointa

Aneta Gibbs
Semínek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

napsala a ilustrovala
Aneta Gibbs

Semínek

pointa

Text a ilustrace © Aneta Gibbs, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-5378-0
ISBN e-knihy 978-80-267-5528-9 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Všem, kteří našli cestu,
na které jdou srdce i rozum společně.

Kapitola první

Semínkovo probuzení na svět

Jednoho říjnového dne, kdy vlahý vítr tančil mezi stébly trávy a slunce hladilo zem posledními teplými paprsky, se ve vysoké trávě objevilo malé semínko.

Budeme mu říkat **Semínek**.

Semínek se protáhl, jako by se právě probudil z hlubokého snění, a zívl tak mohutně, že se celý zachvěl. Otevřel oči a skrze tenké listy trávy uviděl nebe – azurově modré jako moře, poseté tmavě modrými mraky, které připomínaly, že léto už je dávno pryč.

Posadil se a rozhlédl kolem sebe. Chvíli jen mlčky pozoroval své okolí a naslouchal písni, kterou zpíval vítr v korunách stromů opodál.

Místo, kde se nacházel, mu bylo povědomé, a přesto si nedokázal vzpomenout, kde je a co tam vlastně dělá.

Po chvíli přemýšlení se Semínek rozhodl, že se vydá prozkoumat své okolí.

Nedaleko od něj se tyčila kamenná zeď. Na první pohled vypadala docela obyčejně, ale když k ní Semínek přišel blíž, zjistil, že to není jen tak ledajaká zeď.

V jejích škvírách a puklinách žila spousta tvorů.

Viděl dlouhé černé a zelené hady, kteří se dokázali neuvěřitelně skrýt v úzkých dírách mezi kameny.

Ve stínu se třpytili tmavě šedí štíři. Stáli tam tiše a nehybně, jako by hlídali své malé království.

A mezi nimi všemi pobíhali mravenci. Pilně nosili zrnka písku a hlíny, aby z nich stavěli svá důmyslná mraveniště.

Semínek se zachvěl a trochu ošklivě se zamračil:

„Brrr… pryč odsud! Ještě by mě někdo z nich mohl chtít sežrat!“ vyhrkl, otočil se a začal hledat jinou cestu, kudy by mohl pokračovat.

Nebylo to ale vůbec snadné.

Místo, kterým Semínek procházel, bylo plné blátivých brázd, které musel přelézat, jako by to byly obrovské kluzké kopce.

Popadané listí mu šustilo pod nohama a bránilo ve výhledu.

Na každém kroku ležely klacky a větvičky. Popínavé rostliny se mu pletly pod nohy a jemně ho chytaly, jako by si s ním chtěly hrát.

Mezi tím vším číhaly bodláky s ostny špičatými jako jehly a kaštany v pichlavých, světle hnědých kabátcích, z nichž vykukovala jejich hladká hnědá břicha.

Občas některý kaštan spadl ze stromu takovou rychlostí, že se Semínek musel rychle schovat do trávy, aby ho netrefil.

Semínek se začal rozčilovat:

„Co to je za nepořádek?! Proč tu nikdo neuklidí? Vždyť se tu nedá ani pořádně chodit!“

Divoce kolem sebe máchal rukama a mohutně dupal, aby dal najevo, že se mu místo ani trochu nelíbí. A právě kvůli tomu, že se víc soustředil na svoje rozčilování místo toho, aby byl pozorný na svět kolem sebe, si ani nevšiml, že na něj kromě padajících kaštanů číhá další nebezpečí.

Náhle ucítil, jak se zamotal do něčeho lepkavého.

„Co to je?!“ vykřikl a začal se zuřivě ohánět. Jenže čím víc se hýbal, tím víc se do té lepkavé věci zaplétal.

„Co to vyvádíš?!“ odpověděl stejně naléhavý a rozzlobený hlas.

„Podívej, cos provedl! Zničil jsi mi celou pavučinu! A ještě tu křičíš tak nahlas, že vzbudíš moje děti!“

Semínek zůstal stát jako zkamenělý. Pomalu vzhlédl nahoru, aby uviděl toho, kdo na něj mluvil.

Nejprve si všiml jemných bílých kokonů, které byly připevněné na spodní stranu širokých listů. Vypadaly jako malé, pohodlné postýlky, teplé a načechrané.

Uvnitř spali malí průsvitní pavoučci. Semínek tušil, že onen hlas patřil jejich mamince. A nemýlil se.

Po pavučině se k němu rychle přihnala velká černá pavoučice s dlouhýma nohama a kulatým bříškem. Měřila si ho černýma

